

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **PERFEKTUM Group s.r.o.**, se sídlem Na Slovance 1394/11, Praha 8 proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 23. 9. 2010, č.j. ČOI 61739/10/O100/1000/10/Po/Št, sp.zn. ČOI 24654/10/1000, CO10X001VJRT,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 23. 9. 2010, č.j. ČOI 61739/10/O100/1000/10/Po/Št, sp.zn. ČOI 24654/10/1000, CO10X001VJRT **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci zaplatit na náhradě nákladů řízení 2000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 14. 10. 2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým ústřední ředitelka České obchodní inspekce (dále jen „odvolací orgán“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2010, č.j.: ČOI 12/0501/10/34. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 30.000,- Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se účastník v postavení prodávajícího dopustil porušením ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele zakazujícího používání nekalých obchodních praktik v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona tím, že dle zjištění z kontroly provedené v provozovně účastníka dne 14. 9. 2009 a dne 12. 10. 2009 nabízel a prodával elektrický zvlhčovač B 300, přičemž užíval nepravdivý údaj o maximálním odpařovacím výkonu tohoto výrobku. Dále v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

(dále jen „správní řád“) žalobci uložil povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve odvolací orgán konstatoval, že inspektoři České obchodní inspekce provedli kontrolu dne 14. 9. 2009 a 12. 10. 2009 v provozovně PERFEKTUM Group, s.r.o. v Praze 8, ul. Davídkova 77. Kontrola byla provedena na základě spotřebitelského podnětu ze strany právního zástupce kupujícího. Stěžovatel si po zakoupení zvlhčovače nechal udělat test výrobku ve Strojírenském zkušebním ústavu, s.p. v Brně, který určil, že zvlhčovač nedosahuje uváděných hodnot – zvlhčovacího výkonu. Proti prvostupňovému rozhodnutí, jímž byla účastníku řízení uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč podal účastník řízení odvolání, v němž především namítal, že posudek byl objednán účelově, při provádění testu nebyly respektovány pokyny z návodu k použití. Parametry uváděné účastníkem jsou pouze parametry, které převzal, a nemůže tedy zaviněně či z nedbalosti klamat spotřebitele. Pokud by to tak bylo, musel by tyto údaje uvádět s cílem ovlivnit zákazníka, aby si výrobek koupil. Účastník řízení nesouhlasí ani s tím, že nepravdivost údajů z něho nesnímá zavinění tohoto stavu. Uváděl toliko parametry uváděné přímo výrobcem a nejednalo se tedy o zaviněné jednání a to ani nedbalostní. Pokud nemá výrobek vlastnosti proklamované výrobcem, je to otázka reklamačního řízení a za výsledek nese odpovědnost sám výrobce, přičemž prodávající za toto nemůže nést delikt ní odpovědnost.

Odvolací orgán po přezkoumání dané věci dospěl k závěru, že byly dostatečně zjištěny rozhodné skutečnosti a sice, že výrobek prodáváný účastníkem řízení nedosahuje požadovaných parametrů uváděných k výrobku a to na základě výsledků zkoušky předmětného výrobku ve Strojírenském zkušebním ústavu, s.p. v Brně, který určil, že výrobek – zvlhčovač nedosahuje uváděných hodnot – zvlhčovacího výkonu. Zvlhčovací výkon činí 0,785 l/h místo 1,4 l/h, což je uvedeno na str. 4 protokolu č. 39-8440.

Dále odvolací orgán uvedl, že dne 14. 9. 2009 a 12. 10. 2009 byla provedena u účastníka řízení kontrola, o níž byl pořízen kontrolní protokol splňující náležitosti § 15 a násl. zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, v platném znění, je řádně vyplněn, podepsán a účastník řízení s ním byl seznámen. Kontrolou bylo prokázáno nesplnění udávaných parametrů výrobku. Účastník řízení poukazuje sice na údaje deklarované výrobcem v Německu a předkládá v odvolání prohlášení od výrobce, avšak odvolací orgán zdůraznil, že se nejedná o dokument akreditovaného ústavu a v porovnání s výstupem Strojírenského zkušebního ústavu, s.p. v Brně je tato listina tvrzením výrobce o tom, že výrobek má nějaké vlastnosti a splňuje určité parametry. V porovnání obou dokumentů se odvolací orgán přiklonil k závěru Strojírenského zkušebního ústavu, s.p. v Brně a nemá důvod o tom pochybovat. Účastník řízení, pokud nesouhlasil s jeho obsahem, mohl požádat dodavatele přístroje v Německu o stejný posudek akreditovaného ústavu či si mohl nechat udělat vlastní posudek rovněž u Strojírenského zkušebního ústavu, s.p. v Brně či jinde, avšak tak neučinil.

Otázka zavinění se v případě správních deliktů nezkoumá a vychází se z objektivní odpovědnosti, přičemž míra zavinění se nezjišťuje. Je na odvolateli, aby prokázal, co vše učinil, aby k porušení právní normy nedošlo, tzv. prokázal liberační důvody. Například je možno uvést, že účastník řízení si může sám nechat udělat vlastní test výrobku či má test výrobku od akreditované zkušebny v Německu ještě před distribucí výrobku na území ČR. Tyto testy by byly v pořádku a pouze tento výrobek, jehož parametry jsou předmětem správního řízení, by náhodně nevyhověl. Z uvedeného by vyplývalo, že účastník věnoval prodeji i přístupu odbornou péči a aktivně si zajistil, jestli výrobek vyhovuje udávaným parametrům či nevyhovuje. Nechá-li si účastník řízení udělat vlastní testy výrobku nebo nenechá, je již jeho podnikatelským rizikem.

Správní orgán zdůraznil, že tím, že bylo dosaženo jiných naměřených hodnot, než je u přístroje udáváno, došlo k uvádění nepravdivých informací ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a)

zákona o ochraně spotřebitele. Správní orgán dále zdůraznil, že správní trestání je založeno na objektivním zjištění a nemá pochybnosti o zjištěních Strojírenského zkušebního ústavu, s.p. v Brně. Argumenty uváděné účastníkem řízení nejsou takového charakteru, aby tento závěr zpochybnil, přičemž účastník řízení sám neuvedl, co vše učinil, aby jednání, z něhož je vinen, zabránil.

Závěrem odvolací orgán uvedl, že souhlasí s výší uložené pokuty, neboť byla zohledněna i doba, po kterou se jednání odehrávalo, pokuta není nepřiměřená a má preventivní i represivní charakter. Bylo zohledněno i to, že se jedná o prvé pochybení, avšak musí se jednat o výši pokuty, která bude znatelná v majetkové sféře podnikajícího subjektu.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V podané žalobě nejprve žalobce konstatoval, že mu byla napadeným rozhodnutím uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč, neboť při kontrole provedené dne 14. 9. 2009 a 12. 10. 2009 bylo pracovníky České obchodní inspekce (dále též „ČOI“) údajně zjištěno, že žalobce jako prodávající nabízel a prodával elektrický zvlhčovač B 300, přičemž užíval nepravdivý údaj o maximálním odpařovacím výkonu tohoto výrobku, když podle zkoušek provedených Strojírenským zkušebním ústavem, s.p., Brno, nedosahuje výrobek deklarovaného odpařovacího výkonu 1,5 l/h. Žalobce dále uvedl, že žalovaný vycházel přitom z protokolu o zkoušce ze dne 16. 3. 2009, č. 39-8440 Strojírenského zkušebního ústavu, s.p., jako listinného důkazu předloženého stěžovatelem Dimitrijem Šunderjukem, jednatelem společnosti Privatne Pidpriemstvo „STEJK“, objednatel posudku.

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že ČOI nebyla kompetentní k tomu, aby z podnětu soukromého podnikatele rozhodovala o sporu mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti. Řízení bylo zahájeno z podnětu stěžovatele jako jednatele obchodní společnosti, nikoliv fyzické osoby jako spotřebitele ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 40/1963 Sb., občanského zákoníku ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), neboť spotřebitelem je dle tohoto ustanovení osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. Na tuto skutečnost byla ČOI upozorněna žalobcem již ve vyjádření k žalobě, která byla proti žalobci podána jmenovanou společností u Obvodního soudu pro Prahu 8, kde je veden obchodněprávní spor pod sp.zn. 8 C 57/2010. Žalobce má za to, že tímto způsobem ČOI neoprávněně zasáhla do vztahu mezi podnikateli, který se týká případné odpovědnosti za vady prodané věci podle § 409 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“).

Ve druhém žalobním bodu namítá žalobce, že žalovaný zaměňuje odpovědnost za vady s odpovědností deliktní. Žalobce tvrdí, že pokud podnikatel informuje kupujícího ve shodě s návodem na použití přístroje v souladu s parametry uváděnými výrobcem, nemůže jít z jeho strany o nekalou obchodní praktiku, o tu by dle žalobce šlo pouze, pokud by kupujícího informoval odchylně či nepravdivě v úmyslu dosáhnout uzavření kupní smlouvy uvedením kupujícího v omyl; musí jít o zaviněné jednání. Žalobce tedy nesouhlasí s žalovaným, že v případě správního deliktu se vychází z objektivní odpovědnosti a míra zavinění se nezjišťuje. V daném případě žalobci žádné zaviněné jednání prokázáno nebylo.

Ve třetím žalobním bodu poukázal žalobce na procesní vady. Žalobce tvrdí, že bylo porušeno ust. § 45 správního řádu, dle něhož nelze zahájit řízení na základě zjevně právně nepřipustné žádosti. V daném případě správní orgán prvního stupně zahájil řízení na základě

žádosti jmenované společnosti jednající Dimitrijem Šunderjukem, aniž o tom žalobce informoval. Žalobce zejména však vznáší námitku proti protokolu o zkoušce provedené Strojírenským zkušebním ústavem, který byl považován za rozhodující důkaz, ačkoliv jeho správnost žalobce zpochybňoval již v průběhu správního řízení. Dle žalobce mělo být podle § 49 správního řádu nařízeno jednání, mělo být provedeno dokazování, avšak k tomu nedošlo. Nebyly vzaty v úvahu námitky žalobce ke zjišťování údajných nedostatků, byl použit jediný z výrobků téhož druhu předložený stěžovatelem, a nikoliv celý soubor tohoto typu výrobků. Žalobce má za to, že protokol nemůže být hodnověrným důkazem. Nadto nebyl proveden důkaz navrhovaný žalobcem a to znaleckým posudkem.

Odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu též neodpovídá § 69 odst. 1 správního řádu, když podpis oprávněné osoby na rozhodnutí je nečitelný, neobsahuje doložku „za správnost vyhotovení“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za vyhotovení rozhodnutí. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí *za nicotné*.

Dne 19. 9. 2011 žalobce doplnil žalobu ještě Certifikát Elektrotechnického zkušebního ústavu v Praze č. 1110730 a protokol o zkoušce zvlhčovače Brune B 300 č. 103312-01/01 z 9. 8. 2011. Z certifikátu a přiloženého protokolu plyne, že zkoušený přístroj dosáhl odpařovacího výkonu 1,4 l/h při okolní vlhkosti 45 % ($\pm 1\%$) a teplotě 23°C ($\pm 1^\circ\text{C}$). Přístroj byl nastaven na výkon ventilace High a elektronická regulace na max % RH. Dále předložil ověřený překlad osvědčení o výkonu zvlhčovače B 300 poskytnutý výrobcem (ve správním řízení byla předložena pouze anglická verze).

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 23.12.2010 žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že podstata sporu je v tom, zda-li žalobcem dovážený výrobek dosahuje jím deklarovaných hodnot či nikoliv.

Žalobce při své podnikatelské činnosti zboží nabízí a prodává jednak podnikajícím osobám, ale i koncovým zákazníkům, tedy spotřebitelům. Správní orgán provedl kontrolu žalobce na základě oznámení o tom, že zboží nabízené a prodávané žalobcem nedosahuje uváděné hodnoty, a to odpařovacího výkonu 1,5 l/h, v jím prodávaném elektrickém zvlhčovači B 300. Žalobce u tohoto zboží deklaruje určité odpařovací hodnoty. Tyto hodnoty na základě provedené zkoušky u Strojírenského zkušebního ústavu nedosáhly uváděných hodnot (1,5 l/h), ale pouze 0,785 l/h. Výsledky tohoto ústavu jsou dlouhodobě uznávány a žalovaný nemá o nich pochyb. Bylo by tedy i v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti nechávat dělat další znalecké posudky, neboť posudek zkušebního ústavu má jednoznačný závěr.

Za hodnoty udávané u elektrického zvlhčovače B 300 odpovídá ve vztahu ke spotřebiteli žalobce a nikoliv výrobce, neboť je to právě žalobce, kdo tyto věci nabízí a prodává.

Žalovaný správní orgán je povinen zabývat se všemi podněty svědčícími o tom, že mohl být porušen zákon chránící spotřebitele a tyto podněty prošetřit.

Žalovaný správní orgán se zabýval obsahem podání a nehodnotil celou věc z pohledu sporu mezi podnikateli. Takové tvrzení je nepodložené a ničím neprokázané. Naopak z rozhodnutí žalovaného správního orgánu jednoznačně vyplývá, že rozhodoval podle správního řádu a zákona o ochraně spotřebitele a nikoliv podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu či zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Žalovaný napadeným rozhodnutím neřešil a ani neupravoval vzájemná práva a povinnosti mezi podnikateli, nýbrž věc hodnotil z pozice ochrany spotřebitele.

Napadené rozhodnutí splňuje formální i obsahové náležitosti ve smyslu § 68 a 69 správního řádu, přičemž z důvodu nepřítomnosti ústřední ředitelky ČOI bylo rozhodnutí podepsáno v zastoupení zaměstnancem ČOI Mgr. Tomášem Večlem, který pro tyto účely obdržel písemné pověření. Doložku „za správnost“ není nutné uvádět v případě, že rozhodnutí je podepsáno přímo oprávněnou úřední osobou.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v přípisu ze dne 23. 11. 2010 výslovně souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný ve lhůtě stanovené soudem svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřil (§ 51 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Při posouzení jednotlivých žalobních námitek dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Městský soud posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá nepříslušnost ČOI k řešení sporů mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti. Ze správního spisu sice vyplývá, že podnět k zahájení řízení, resp. k provedení kontroly u žalobce vzešel skutečně od právního zástupce nespokojeného kupujícího, který zakoupil zvlhčovač vzduchu B 300 u žalobce (podání ze dne 27. 7. 2009), avšak tato skutečnost nemůže sama o sobě vypovídat ničem o tom, že by žalovaný a správní orgán prvního stupně zasahovali do podnikatelských vztahů. Rozhodné pro posouzení, zda správní orgány jednaly v rámci své pravomoci je to, zda žalobce poskytuje jako prodejce své výrobky k prodeji též spotřebitelům ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona o ochraně spotřebitele. Tato skutečnost není mezi stranami sporná a je potvrzena též kontrolními protokoly. Žalobce má tedy povinnosti plynoucí z uvedeného zákona. Podle § 23 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vykonává dozor nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem právě Česká obchodní inspekce, ta též může rozhodnout o spáchání správního deliktu (§ 24b odst. 5 cit. zák.). Je tedy zřejmé, že správní orgány vystupovaly v řízení v oblasti své působnosti a pravomoci.

Pokud žalobce namítá, že podnět ke kontrole vzešel od jiného podnikatele, nejde o skutečnost, v níž by bylo možno vidět něco protiprávního. Podle § 17 odst. 1 zákona České národní rady č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci (dále jen „zákon o ČOI“) ve spojení s § 42 správního řádu, je Česká obchodní inspekce povinna přijímat podněty k možnému zahájení řízení z moci úřední. To se také stalo v posuzovaném případě; podnikatel v pozici nespokojeného kupujícího (zákazníka) podal k žalovanému podnět, správní orgán prvního stupně jej posoudil a rozhodl se u žalobce provést kontrolu. Tento postup je plně v souladu se zákonem, a proto soud nemohl této námitce žalobce přisvědčit.

Ve druhém žalobním bodu žalobce brojí proti závěru žalovaného, že podnikatel nese objektivní odpovědnost za správní delikty podle § 24 zákona o ochraně spotřebitele. I tato námitka žalobce je lichá.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se správního deliktu dopustí „výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel [...] tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik“. Takto formulovaná skutková podstata správního deliktu je založena na principu objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu; není zde ani zmínky o zavinění jakožto prvku skutkové podstaty. K tomuto závěru dospěla též judikatura Nejvyššího správního soudu, srov. rozsudek z 15.6.2012, č. j. 5 As 49/2011 – 64 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který mj. odkazuje též na teoretické práce k tomuto tématu. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že odpovědný za správní delikt by mohl být pouze v případě, že by se jej dopustil v úmyslu uvést kupujícího v omyl. Je ostatně jen těžko představitelné, jak by měl být takový úmysl v řízení dokazován. Lze tedy uzavřít, že došlo-li k porušení stanovených povinností žalobcem a tyto naplňují znaky skutkové podstaty správního deliktu, je žalobce za tento delikt odpovědný.

Možnost zprostit se uvedené odpovědnosti představuje v § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele zakotvený tzv. liberační důvod: „*právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“. Ke zproštění se odpovědnosti delikventa však může dojít až v okamžiku, kdy je na jisto postaveno, že správní delikt byl spáchán a kdo je za něj odpovědný. Žalovaný se v rozhodnutí této otázky dotkl, když příkladmo uváděl, co mohl žalobce učinit, aby se potrestání za správní delikt zprostil.

Městský soud v Praze se k předestřenému (s ohledem na následující část rozsudku, v níž se zabývá porušením procesního postupu správních orgánů, jež vedlo soud ke zrušení napadeného rozhodnutí) nemohl blíže vyjádřit, uvádí pouze, že posouzení existence liberačního důvodu je otázkou každého jednotlivého případu a nelze paušálně (a předem) určit, které důvody by byly či nebyly v konkrétním případě relevantní.

Ve třetím žalobním bodu brojí žalobce proti porušení procesních pravidel v řízení, zejména pak zpochybňuje dostatečné zjištění skutkového stavu v řízení. Konkrétně nesouhlasí s použitím protokolu o zkoušce, který byl hlavním důkazem v řízení.

Městský soud v Praze ze správního spisu zjistil následující významné skutečnosti důležité pro posouzení této námitky:

Jak již bylo uvedeno shora, podnět ke kontrole České obchodní inspekci podal nespokojený kupující zvlhčovače B 300; k podnětu připojil též „protokol o zkoušce č. 39-8440“ z 16. 3. 2009 vypracovaný Strojírenským zkušebním ústavem, s.p. v Brně (dále též „ústav“). Zadavatelem posudku byl právní zástupce tohoto kupujícího. Ke zkoušce byl předložen zvlhčovač zakoupený kupujícím 26. 1. 2009. Zkouška probíhala při teplotě okolního vzduchu cca 23°C a okolní relativní vlhkosti vzduchu cca 45%, přístroj byl nastaven na dosažení 60% RH (relativní vlhkosti) a ventilace byla zapnuta v módu automat. Takto byl zjištěn zvlhčovací výkon 0,421 l/h při osazeném vstupním filtru, resp. 0,785 l/h bez osazeného filtru. Závěrem bylo konstatováno, že při měření nebylo dosaženo udávaných parametrů výrobku (maximální odpařovací výkon 1,4 l/h při 23 °C a 45% RH). V průběhu řízení (v odporu i odvolání) žalobce namítal, že přístroj nebyl nastaven v souladu s návodem na maximální výkon a že není přesně popsán průběh testu (zda se po celou dobu otáčela zvlhčovací rohož a zda byla správně napjatá). Správní orgány se dvakrát dotazovaly u Strojírenského zkušebního ústavu na provádění testu, zejm. zda přístroj pracoval na maximální výkon. Z odpovědi Ústavu vyplývá, že s ohledem na udržované okolní podmínky (uměle udržovaná okolní vlhkost vzduchu na 45%) a nastavení zvlhčovače na dosažení 60%

RH musel přístroj pracovat na maximální výkon, ačkoliv byl dle přání objednatele posudku nastaven v módu automat (dopis ze dne 18. 9. 2009). V dopise ze dne 25. 5. 2010 pak ústav ještě doplnil, že zvlhčovací rohož se kontinuálně protáhla, ve smáčecí vaně byla požadovaná úroveň vody. Jak bylo uvedeno shora, žalovaný o správnosti posudku nepochyboval a poukazoval též na autoritu ústavu jakožto akreditovaného pracoviště.

V řízení byl právě popsany protokol o kontrole č. 39-8440 použit jako jediný důkaz k prokázání toho, že žalobce uváděl nepravdivé údaje o výrobku, tj. že porušil povinnosti stanovené zákonem, a že se dopustil nekalé obchodní praktiky ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele. Městský soud v Praze považuje takové dokazování za nedostatečné.

Řízení před správními orgány, a tím spíše i řízení o správním deliktu, za který má být uložena sankce, je ovládáno zásadou materiální pravdy, podle níž musí správní orgán vycházet ze skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. zejména § 3 správního řádu). Tomu odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Zásada vyhledávací (srov. § 50 odst. 3 správního řádu) značí povinnost správního orgánu zabývat se důkazními návrhy účastníka řízení a rozhodovat o nich, pokud takové návrhy vznášejí; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením účastníka řízení, která nemusejí být pravdivá, a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že účastník řízení nemá vlastní návrhy na dokazování. Vyšetřovací zásada velí správnímu orgánu činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. Je-li skutkový stav nejasný nebo mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění nejasností a mezer dokazováním. S vyhledávací zásadou rovněž souvisí to, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, se neuplatní koncentrace řízení zakotvená v § 82 odst. 4 správního řádu, což znamená, že účastník takového řízení je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, nebo též z 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120).

V posuzovaném případě však žalovaný uvedeným povinností nedostál, neboť jím zjištěný skutkový stav se opíral o jediný důkaz – protokol o zkoušce č. 39-8440. Jedná se nadto o důkaz poněkud problematický. Přezkoušení přístroje totiž proběhlo zcela mimo rámec správního řízení (cca 6 měsíců před jeho zahájením) a z podnětu nespokojeného kupujícího. Přezkoušení proběhlo u jediného přístroje, o jehož stavu není z protokolu nic zřejmo (nebyl-li poškozený, jak byl opotřeбенý apod. a zda byl dodán k přezkoušení též s návodem k použití). Pokud pak jde o nastavení přístroje při samotné zkoušce, to bylo žalobcem vytrvale zpochybňováno v průběhu celého správního řízení. Z dotazů činěných na ústav správními orgány je pak zřejmé, že i ony měly o úplnosti a přesvědčivosti provedeného zkoumání jisté pochybnosti. Tuto snahu po odstranění pochybností soud sice kvituje, avšak pro přesvědčivost dokazování (a pro zachování procesních práv žalobce, jak bude zmíněno dále) by bylo jistě lepší takovéto doplnění provést formou výslechu pracovníků ústavu (i za přítomnosti účastníka řízení). Ovšem ani věcný obsah odpovědí pracovníků ústavu nedokázal rozptýlit pochybnosti vážící se k protokolu o zkoušce. Stále nebylo odpovězeno na všechny námitky žalobce a nutno dodat, že tvrzení pracovníků ústavu o průběhu zkoušky (např. práce zvlhčovací rohože) s takovým časovým odstupem od prováděné zkoušky nelze považovat za zcela relevantní.

Městský soud v Praze tedy uzavírá, že ve správním řízení nebylo postaveno na jisto, že byla porušena právní povinnost žalobce, tedy že se dopustil jednání naplňujícího

skutkovou podstatu správního deliktu. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí potvrdil uložení sankce za správní delikt, jehož spáchání však nebylo v dosavadním řízení dostatečně prokázáno. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

Aby mohla být uložena žalobci pokuta za předmětný delikt, musely by v dalším řízení správní orgány nejprve najisto postavit a prokázat, že žalobce porušil svou povinnost (uváděl nepravdivé údaje o výrobku), což se dosud nestalo.

Městský soud v Praze přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť nepovažoval za vhodné doplnit dokazování sám, jak mu umožňuje § 77 s.ř.s. Doplnění dokazování v řízení před soudem je postupem spíše výjimečným, který svým způsobem supluje nedostatečnou činnost správních orgánů, nemůže ji však zcela nahradit. Soud tedy v projednávaném případě ponechal dokazování na správních orgánech, kterým primárně náleží a na základě zjištěného skutkového stavu znovu posoudí, zda k porušení povinnosti skutečně došlo či nikoliv.

Pro úplnost zdejší soud dodává, že není *à priori* vyloučeno, aby zjištění o porušení povinnosti bylo opřeno o jediný důkaz, např. zkouška provedená autorizovanou osobou (tedy nikoliv znalecké zkoumání jakožto zvláštní forma důkazního prostředku - § 56 správního řádu), v obdobných případech to naopak bude spíše pravidlem. Takový důkaz však musí být nepochybný a jednoznačně ukazovat na porušení zkoumané povinnosti, též jeho provedení musí být po procesní stránce bezvadné.

Městský soud v Praze považuje za vhodné se vyjádřit ve stručnosti ještě k dalším žalobním námitkám, které se váží k procesnímu postupu žalovaného – k provedení dokazování nebylo nařízeno ústní jednání. Ze správního spisu neplyne, že by správní orgány k provedení dokazování nařídily ústní jednání či žalobce upozornily na provedení důkazu mimo ústní jednání (§ 49 odst. 1 a 51 odst. 1 správního řádu). Ve shora citovaném rozsudku č. j. 4 Ads 177/2011 – 12 Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]okazování je zákonem upravený postup, který musí zákonem stanoveným způsobem proběhnout, aby bylo zajištěno především právo na spravedlivý proces. Podle § 51 odst. 2 správního řádu má správní orgán provádět důkazy za přítomnosti účastníků řízení, a to buď při ústním jednání, o jehož konání musejí být účastníci řízení s dostatečným předstihem uvědoměni (§ 49 odst. 1), nebo mimo ústní jednání, přičemž v takovém případě musí o provádění důkazů účastníky řízení včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení (srov. VEDRAL. J. Správní řád – komentář, Praha: BOVA POLYGON, 2. aktualizované vydání, 2012, s. 520). Správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání, stejně jako možnost provést důkaz listinou mimo ústní jednání, nicméně k takovému postupu, jak je výše uvedeno, stanovuje určité podmínky. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.“ V posuzovaném případě jde zejména o „dokazování“ protokolem o kontrole a doplňujícími dotazy, resp. odpověďmi ústavu, o kterých není ze spisu zřejmé, jak bylo dokazování provedeno.

Konečně pak zdejší soud odmítá námitku, že řízení bylo vedeno na základě nepřipustné žádosti. Jak bylo uvedeno, řízení vedly správní orgány z moci úřední. Podnět od nespokojeného kupujícího byl pouze podnětem pro činnost České obchodní inspekce, v řízení neměl žádný procesní význam. Stejně tak námitka nicotnosti rozhodnutí z důvodu nečitelného podpisu a doložky „za správnosti vyhotovení“ jsou nedůvodné. Ust. § 69 správního řádu

určuje náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí, mezi nimi též označení odpovědné úřední osoby a u stejnopisů rozhodnutí též doložku „za správnost vyhotovení“. Na originálu napadeného rozhodnutí založeného ve správním spise je uvedeno jméno ústřední ředitelky České obchodní inspekce a nad ním „v.z. Tomáš Večl“ a podpis, námitka žalobce tedy není podložená. Žalobci byl v podobě datové zprávy doručen dokument, který se doslovně shoduje s originálem rozhodnutí (viz ověřovací doložka), nemůže na něm tedy být uvedena doložka „za správnost rozhodnutí“, neboť se nejedná o stejnopis rozhodnutí; ani tato námitka tak není důvodná.

Poněvadž zdejší soud shledal žalobu důvodnou, podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.), v němž bude žalovaný vázán zde vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s.ř.s., podle kterého má žalobce, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšnému žalovanému. Výše nákladů řízení představuje toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. K zaplacení nákladů řízení určil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. září 2013

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: J.Válková